

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/5/2017
Identifikačné číslo spisu:	6016897576
Dátum vydania rozhodnutia:	01.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6016897576.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia týkajúceho sa Y. X. prerokoval 1. augusta 2017 v Bratislave na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku odvolanie podané Y. X. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/14/2016, z 24. januára 2017, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/14/2016, z 24. januára 2017.

II. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii

sa uznáva vo vzťahu k osobe odsúdeného Y. X. vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa

rozsudok Krajského súdu Wiener Neustadt z 27. januára 2016, sp. zn. 43Hv 44/15, právoplatný v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu Viedeň z 28. júla 2016, sp. zn. 23Bs 183/16d, ktorým bol Y. X. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 Z 5, § 129 ods. 1 Z 1 a ods. 2 Z 1, § 130 ods. 3 rakúskeho Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 12 rakúskeho Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že

dole uvedeným osobám vzal cudzie hnutelné veci (okrem iného prstene, náušnice, retiazky na krk, hodinky a iné klenoty), pričom konal s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť, konkrétne

I. osoby menom T. P., C. W. a Y. X. spoločne vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchatelia dňa 04. augusta 2015 v meste Neunkirchen osobe menom I. U. vzali šperky v celkovej hodnote približne 1000 €
a

II. vo vedomej a úmyselnej spolupráci s ďalšími doposiaľ neznámymi osobami ako spolupáchatelia dňa 06. mája 2015 v meste Puchheim osobe menom H. C. vzali hodinky, šperky a hotovosť v celkovej hodnote 6000 €;

pričom sa krádeží dopustili tak, že pomocou nastaviteľného kľúča na skrutky, respektíve pomocou špeciálne pre krádeže vyrobeného náradia odtrhli uzamykacie cylindre bytových dverí, respektíve násilím vylomili bytové dvere, čiže skutky spáchali vlámaním sa do obydľí a okrem toho krádeže spáchali v prípade vecí, ktorých hodnota presahuje 5000 €, avšak nepresahuje 300 000 €, a taktiež ju spáchali za účelom zárobku vlámaním sa do obydľí,

za čo bol odsúdený a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov.

III. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona odsúdený Y. X. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom, sp. zn. 5Ntc/14/2016, z 24. januára 2017, postupom podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) uznal vo výroku o treste odňatia slobody, rozsudok Krajinského súdu Wiener Neustadt, z 27. januára 2016, sp. zn. 43Hv 44/15, právoplatný v spojení s rozsudkom Vyššieho krajinského súdu Viedeň z 28. júla 2016, sp. zn. 23Bs 183/16d, ktorým bol Y. X. (ale i ďalšie osoby) uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 Z 5, § 129 ods. 1 Z 1 a ods. 2 Z 1, § 130 ods. 3 rakúskeho Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 12 rakúskeho Trestného zákona a zároveň rozhodol o nariadení pokračovania výkonu uloženého trestu odňatia slobody bez premeny na území Slovenskej republiky a o zaradení odsúdeného na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona Slovenskej republiky do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie odsúdený Y. X. prostredníctvom svojho obhajcu (č. l. 135), v ktorom žiadal slovenský súd, aby mohol vykonanie svojho trestu dokončiť v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Rakúsku, kde je momentálne umiestnený. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že v Rakúsku má lepšie životné podmienky a jeho najdôležitejšie osobné, sociálne a rodinné vzťahy má v Rakúsku. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolaniu vyhovel, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a odmietol návrh Ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, ktorým sa ukladá sankcia spojená s odňatím slobody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odsúdený podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného Y. X. je dôvodné, ale pre iné skutočnosti ako uviedol v odvolaní.

Krajský súd pochybil, keď nerozhodol o uznaní výroku o vine a pochybil aj vo výroku o treste, nepoužitím nevyhnutých ustanovení Trestného poriadku a tiež aj tým, že uznal celý výrok o treste odňatia slobody, t. j. aj vo vzťahu k ďalším odsúdeným.

Ustanovenie § 29 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z. z.), znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“. Z povahy vecí vyplýva, ide najmä o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia - § 515 - 521a Trestného poriadku a samozrejme i ustanovenia o rozsudku (§ 163 a nasl. Trestného poriadku a pod.). Označené konanie je

konaním *lex specialis* ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne. Podľa § 518 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku „Ak (poznámka - najvyšší súd) odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.“ Najvyšší súd je teda povinný (bez možnosti zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu) rozhodnúť o podanom odvolaní s konečnou platnosťou a preto musí vždy preskúmať napadnutý rozsudok ako celok a napraviť každý chybný výrok v rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Preto najvyšší súd rešpektujúc ustanovenie § 518 ods. 4 Trestného poriadku a postupujúc v súlade s ním zrušil celý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a vo veci sám rozhodol.

Podľa ustanovenia § 515 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku možno cudzie rozhodnutie uznať aj vo výroku, ktorým „bol uložený trest odňatia slobody alebo podmienený trest odňatia slobody“, čo ale neznamená, že uznávajúce rozhodnutie bude obmedzené len na výrok o treste bez uznania výroku o vine. V dôsledku spôsobu, akým je ods. 2 formulovaný, sa čiastočne vytráca obsahová presnosť tohto ustanovenia, pretože *stricto sensu* iba v písm. a/ sa spomína uznanie „výroku o vine“. Odkaz na „vinu“ je v tomto písmene zdôraznený, pretože ide o situácie, v ktorých nedošlo k uloženiu trestu. Samozrejme výrok o vine je prirodzenou súčasťou (podkladom) každého ďalšieho z uvedených rozhodnutí. V uznaní výroku o treste je subsumované aj uznanie výroku o vine. Správne by odkaz na výrok o vyslovení viny, mal byť uvedený už v záhlaví (alebo zopakovaný v každom písmene osobitne). Skutočnosť, že predmetom uznania podľa ods. 2 je aj výrok o vine, napokon potvrdzuje aj znenie ods. 3, ktorý sa nevzťahuje len na písm. a/, ale na celý ods. 2. Takúto interpretáciu potvrdzuje aj § 519 o účinkoch uznaného cudzieho rozhodnutia, pretože cudzie rozhodnutie by nemohlo mať rovnaké účinky ako rozsudok slovenského súdu, ak by sa neuznala vina odsúdeného. Keďže sankciu možno uložiť len osobe vinnej zo spáchania trestného činu, podmienkou uloženia sankcie je, aby osoba bola uznaná vinnou zo spáchania trestného činu, ktorého právnym následkom je sankcia (§ 31 ods. 1 Trestného zákona, § 2 ods. 4 Trestného poriadku článok 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Preto aj uznávajúce rozhodnutie musí byť kompletné a tvoriť logický celok tak, aby zodpovedalo všetkým kritériám zákonnosti, medzi ktoré nepochybne patrí existencia zákona zodpovedajúceho rozsudku pozostávajúceho minimálne z výroku o vine a z výroku o treste.

Preto je nevyhnutné, aby uznávacím rozsudkom bolo vždy rozhodnuté aj o uznaní výroku o vine, čo krajský súd neučinil.

Výrok rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia je chybný aj preto, že v ňom chýba špecifikácia vo vzťahu, ku ktorému z troch odsúdených sa uznáva a vykoná cudzozemské rozhodnutie vo výroku o treste odňatia slobody.

S ohľadom na uvedené bol najvyšší súd povinný napraviť pochybenie krajského súdu v Banskej Bystrici, čo aj sám urobil týmto rozsudkom, keď cudzozemské rozhodnutie uznal len vo vzťahu k odsúdenému Y. X. (nie aj ďalším odsúdeným), a to vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody, čomu napokon zodpovedá aj požiadavka štátu pôvodu.

Všetky úvahy a závery krajského súdu týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené, dostatočné a vyčerpávajúce.

Odsúdený Y. X. je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt na území U. (I., H. č. XXX/XX), preto sa súhlas odsúdennej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a/, písm. b/ Rámcového rozhodnutia nevyžaduje.

Skutky odsúdeného, právne kvalifikované rozsudkom Krajského súdu Wiener Neustadt, z 27. januára 2016, sp. zn. 43Hv 44/15, právoplatný v spojení s rozsudkom Vyššieho krajského súdu Viedeň z 28.

júla 2016, sp. zn. 23Bs 183/16d, ako obzvlášť závažného zločinu profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 Z 5, § 129 ods. 1 Z 1 a ods. 2 Z 1, § 130 ods. 3 rakúskeho Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 12 rakúskeho Trestného zákona sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Správne postupoval Krajský súd v Banskej Bystrici, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd správne postupoval aj v prípade, keď odsúdeného Y. X. v zmysle § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, keďže odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (najvyšší súd je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius).

K odvolacím námietkam odsúdeného možno len stručne uviesť, že boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyhodnotené ako neopodstatnené, pretože lepšie podmienky pre výkon trestu odňatia slobody vo väznici v Rakúskej spolkovej republike ako aj jeho sociálne a osobné väzby nie sú a nemôžu byť relevantným dôvodom na odmietnutie uznania a vykonania cudzieho rozhodnutia, pokiaľ nie je naplnený žiadny z dôvodov na odmietnutie uvedených v ust. § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., čo sa stalo aj v tomto prípade. Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ až m/, ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z.).

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku súd rozhodne vtedy, ak usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsob výkonu trestu tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok. Súd jednoducho cudziu sankciu „prevezme“ do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny, na trest ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci.

Preto súd pri postupe podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nevykonáva hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia a ani podmienok na uloženie primeraného druhu trestu a jeho výmery podľa ustanovení slovenského Trestného zákona. O postupe podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, a teda o nahradení trestu iným trestom ako bol odsúdenému uložený cudzozemským rozsudkom, súd môže uvažovať a následne rozhodnúť len vtedy, ak nie sú, resp. neboli splnené podmienky na postup podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto výroku je rozhodnutie o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do toho ktorého ústavu na výkon trestu. Pri tomto rozhodnutí rešpektujúc ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. nezohráva rozhodujúcu úlohu otázka podmieneného prepustenia, či preradenia na výkon trestu do miernejšieho ústavu na výkon trestu, pretože Slovenská republika nevyužila možnosť podľa § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom, alebo podmiennečnom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné a podmiennečné prepustenie v istom stanovenom čase. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o výkone trestu, nejde o otázku podmieneného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Podstatným je, aby v zmysle § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. nedošlo k uloženiu prísnejšej trestnej sadzby z hľadiska jej druhu alebo výmery.

Z vyššie citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade

štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

So zreteľom na uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.